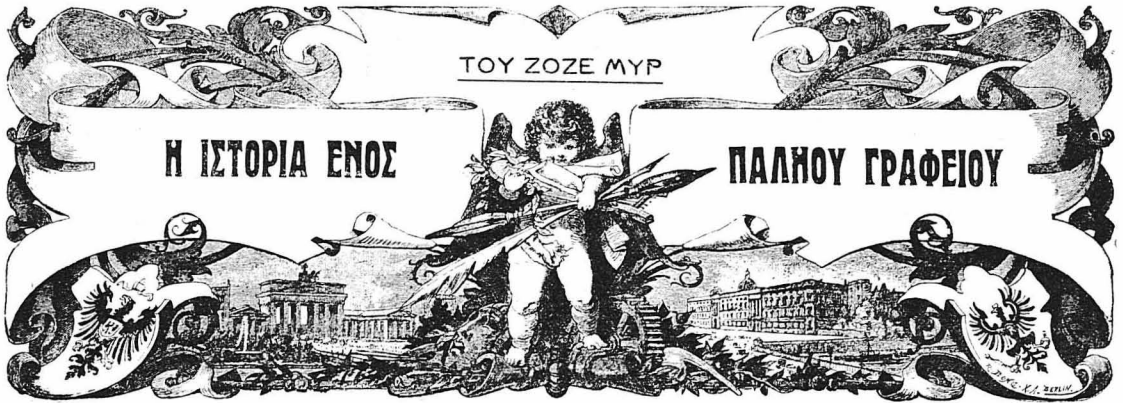

ΕΚΔΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΖΟΖΕ ΜΥΡ

Μόλις ο Ροζέ Νταρφέν μπήκε μέσα στο μικρό κομφο σαλόνι, ή αραβονοιαστικά του, ή όπως διάβαζε μία εφημερίδα, μισοξαπλωμένη επάνω σ' ένα πολυτέλες ντιβάνι, του είπε :

— Ροζέ! Βρήκα τι δώρο πρέπει να μου κάνεις για τα γενέθλιά μου! Δεν με ρωτούσες χτές τι θα ήθελα να μου προσφέρεις; Λοιπόν, κούταξε ή μάλλον άκουσε τι λέει μία μικρή ειδοποίηση εδώ στην εφημερίδα : «Πολίται μικροί, κομφο γραφείο κυρίας, της εποχής του Λουδοβίκου δεκάτου πέμπτου. Γνήσιο και απάνιο. Πληροφορία όδος Μαρίας—Μπέρτας». Λοιπόν Ροζέ, τί λές; Θα μου το αγοράσως;

— Θεέ μου! είτε ο Ροζέ, αλλά νομίζω, αγαπητή μου Άννα, ότι το μέγαρόν μας είνε υπέρ το δέον πειρα γεμάτο από διαφόρον ειδών έπιπλα, ποίχες τή μαγιά ν' αγοράζουμε κάθε τόσο... Δεν χωρεί πειρά μέσα ούτε μία καρτέλα...

— Μην είσαι κακός, Ροζέ. Θέλω, χωρίς άλλο, αυτό το γραφειάκι, απάντησε πεισματωμένη ή Άννα. Ένα τέτοιο γραφείο της ίδιας εποχής έχω δει στο σπίτι της Ζερμάν Σαυιλέ, ή οποία μάς κάνει τή σπουδαία κι' είνε περήμαν γιατί έχει κάτι που δέν το έχουμε έμεις. Δεν μπορώ ποινά να βρω ένα όμοιο γνήσιο γραφειάκι της εποχής του Λουδοβίκου δεκάτου πέμπτου. Και τώρα που το βρήκα, μου φέρονε αντίρρησης. Δεν είσαι πολύ εύγενής! Το θέλω λοιπόν χωρίς άλλο αυτό το έπιπλο! Νομίζεις πως είνε δυνατόν να ξαναβρωμε αυτή την είνκαρία; Κι' αν δέν μου το αγοράσως εσύ, θα πω του πατέρα μου να μου το πάρη.

— Καλά, καλά, θα σου το αγοράσω, είτε ο Ροζέ. Πές μου τή διεύθυνσι του σπιτιού και θα πάω να σου το φέρω...

— Στην όδδ Μαρίας—Μπέρτας, αριθμός 25, στο τρίτο πάτωμα, αγατή μου. Πήγανω δ' ένας γυλιόρα. Πήγανω μίπως προλάβουν άλλοι..., επέμεινε ή Άννα.

— Θα προτιμούσα να μείνω εδω σιμά σου, όπως πάντα.... τόλμησε να πη ή Ροζέ.

— Αν μ' αγαπάς πραγματικά, πρέπει να πς άμωσως, ξανάτε έννευρισμένη ή Άννα.

Και ή Ροζέ φίλησε τό χέρι της κι' έφυγε.

Σέ λίγη ώρα χαικούσε τ' ουδόνιν του τρίτου πατώματος ενός παλαιο σπιτιού της όδδ Μαρίας Μπέρτας.

Μια γρηά υπηρέτρια του άνοϊζε.

— Τί έπιθυμει ή κύριος; τόν ρώτησε

— Διάβασα στην εφημερίδα, είτε ή Ροζέ, ότι υπάσχει εδω για πούλημα ένα μικρό παλιό γραφείο.

— Ά, να! απάντησε ή υπηρέτρια, περάστε, κύριε.

Και τόν οδηγώσε σ' ένα μικρό σαλόνι με παλιά, άλλ' αρχοντικά έπιπλα.

Κάθισε εκεί σέ μία πολυθρό-

να, κοντά σέ μία πόρτα, ή όποια συγκοινωνούσε μ' ένα άλλο δωμάτιο. Έτσι, χωρίς να τό θέλη, άκουσε σέ λίγο ψιθυρισμούς, μούλογα και λυγμούς απ' τό δωμάτιο αυτό. Έσπυψε τότε και εδρε μία γρηαία κυρία να κάθεται μπρός σ' ένα γραφείο και να μιλάη με μία έξαιρετικά όμορφη νέα.

— Έλα, παιδί μου... Πρέπει να είσαι λογική... Μή λυπάσαι τόσο... Τί να κάνουμε;... Έλεγε ή κυρία.

Τ' αγαπούσα πολύ, υπητέρα μου, αυτό τό γραφείο!... Τό ξέρεις άλλωστε... απαντούσε ή νέα.

Ύστερα, ή Ροζέ εδρε τήν κυρία να σηκώνεται και να μπαίη στο σαλόνι.

Ό Ροζέ αισθανόταν τώρα τόν έαυτό του σαν έννοχο, σαν να έπρόκειτο να κάνει κάτι πολύ κακό και δέν τολμούσε να μιλήση.

— Κυρία, είτε, επί τέλους, ήρθα για τό παλιό γραφείο που θέλτε να... να... πουλήσετε... και κοκκίνισε σαν μικρό παιδί.

— Μάλιστα, κύριε, πουλούμε ένα παλιό γραφείο, απάντησε ή κυρία. Όπως υπάρχουν σήμερα νεόλοιοι, υπάρχουν και νεόφτωχοι, κύριε. Δεν πρέπει να ντρούεται κανείς, δέν είνε έτσι!

Και επειδή ή Ροζέ δέν έλεγε τίποτε, ή κυρία έξακολούθησε :

— Κάποιος ειδικός που εδρε τό γραφείο αυτό, μου είτε να ζητήσω, τό λιγώτερο, τρεις γιλιάδες φράγκα. Άλλά πρέπει πρώτα να τό δητε...

Η κυρία φώναζε τήν υπηρέτρια και σέ λίγο μετέφερονε μαρς στο Ροζέ τό σπάνιο έπιπλο.

— Ω, είτε άμωσως μόλις τό εδρε ή Ροζέ, τό γραφείο αυτό είνε ένα άληθινό κομφοτέγχημα!

— Δεν σάς φαίνεται λοιπόν υπερβολική ή τιμή που σας ζήτησα γ' αυτό; ρώτησε ή κυρία.

— Καθόλου υπερβολική, κυρία μου, απάντησε ή Ροζέ. Βρισκόμω μάλιστα ότι θα έχετε να δώσω κάτι παραπάνω γ' αυτό τό θαυμάσιο έπιπλο...

— Σας παρακαλώ, κύριε! είτε με υπερηφάνεια ή κυρία... Άλλά... φώναζε έξαφρα, δέν βλέπω παρά μόνο ένα κλειδάκι. Ποιό είνε τό κλειδί του άλλου συταριού; Γένησασ, Μάρθα, ρώτησε τή Νίνα μίπως τό έχει εκείνη

Ποιή ή Μάρθα προστάσει να βγη έξω, μπήκε ή Νίνα κοιτώντας ένα χρυσό κλειδάκι στο χέρι της.

— Μαμά, φώναζε, ξεγασάμε τό ένα κλειδί... Μόλις τώρα τό βρήκα.

Ό Ροζέ κούταζε τή νέα με θαυμασμό. Δεν είχε δει ποτέ του ως τώρα ένα τόσο χαριτωμένο κορίτσι! Ήταν πράγματι όμοια σαν άγγελος, μολονότι τά μάτια της ήσαν λίγο κοκκινισμένα και τά μάγουλά της πολύ όχρα.

Άλλά και ή Νίνα κούταζε μ' έκπληξη τόν Ροζέ. Περιέμενε να δη κανένα κομμοανταρτικέμο νεόλοιο ή κανένα σχολαστικέ

Εδρε μία γρηαία κυρία να κάθεται μπρός σ' ένα γραφείο και να μιλάη με μία έξαιρετικά όμορφη νέα...

παλαίοι, κι έδρανε μπροστά της έναν χαριτωμένο κι ευγενέστατο νέο.
 «Ο Ροζέ όλοια και πού παραγγίνο, άρρωσε τρία χιλιόγραμια έ-
 πάνω σ' ένα τραπέζιο και, άκού χαρότης με μεγάλο σεβασμό την
 μητέρα και την κόρη, έφυγε, όλολοιδώντας την ύπνετρια που αγά-
 σιγά κατέβασε από τις σκάλες τή γραφειάκι.»

— «Η καιμένη ή δεσποινίς;» ελε Ξαφια η Ροζέ στην ύπνετρια,
 φανόταν πολύ λυπημένη που άπογοχησσε τή μικρή αυτό γραφείο.

— Τι να γίνη, κόρη, άπάντησε ή ύπνετρια. Είνε τώρα τόσο δύ-
 σκολή έποχη κι' όταν μιλη κι' ή άρρωστέρα σ' ένα σπίτι, άλλοιμονο...

— Πιώς είνε άρρωστος; ρώτησε μ' ένδιαφέρον ό Ροζέ.

— «Η δεσποινίς, άπάντησε ή ύπνετρια. Δέν παρατηρήσατε πόσο
 είνε χλωμή; Υπέφερε από δυνατή βρογχίτιδα και μόλις σώθηκε από
 τή δοντία του Χάρου. Τι τράβηξε. Θεέ μου! Και τί έξοδα! Γιατροί,
 γιατροιά, συμβούλια κάθε τόσο από καθηγητές! Δέν μπόρεσαν να τή
 βγάλουν πέρα ή καιμένες ή καρφες, όλοιδόναζες όπως είνε στον κό-
 σμο... Γ' αυτό πουλόιν ό,τι πολύτιμο έχουν...»

— Και τώρα, δέν είνε έντελώς καλά ή δεσποινίς; ρώτησε ό Ροζέ.

— Είνε πολύ άδύνατη άκόμη, άπάντησε ή ύπνετρια. Οί γιατροί
 λένε, ότι θά έπαυσε να περάσει τή ζωημόνα δέ ζεστό κλίμα... Άλλά
 πώς;... Ο πατέρας της ήταν δειλωμάτης. Πέθανε όμως από έπαιν.
 Και τα λίγα χρηματα του τούς άφησε, τελείωσαν... Η άρρωστέρα,
 βλέπετε...

Από τή λόγια αυτά της γρηάς Μάρθας, ό Ροζέ κατάλαβε πολλά
 και συγχωρήθηκε έξαιρετικά. Χωρίς να τή νοούση
 λοιπόν κι' αυτός γιατί, άπό έποποθέτησε μέσα
 στο αυτοκινητό του τή μικρή γραφείο, άντι να
 δοση στό σωφέρι τή διεύθινα του σπιτιού της
 άρραβωνιαστικιάς του, τούδισε τή διεύθινα του
 δικού του σπιτιού. Αιτάζε και μετέφερε τή γρα-
 φειάκι στην κίμαρά του μόλις έφτασε εκεί και
 κατόπιν πήγε στην ιουστής του.

— Ποιό είνε τή γραφείο; τόν ρώτησε ή «Αν-
 να μόλις τόν είδε.

— Πόσο λυπημένο! της άπάντησε ό Ροζέ.
 Λίγο πριν πάω έγώ, κάποιος άλλος πρόλαβε και
 τή πήρε. Μ' στερη χωρήσει άνω... Ίσως βρούμε
 κανένα άλλο παρόμοιο.

— «Ω, εύχαριστώ πολύ!... ελε ή «Αννα. Ποιό
 με συγχάνεις μ' αυτό τή άίωση βρούμε». Αν πή-
 γανες την ίδια στιγμή, μόλις σου τή είπα, θά τή
 πρόφτανες. Άλλά με τούς διαταγούς σου και
 τή αντίρρησης σου χάσαμε ένα τόσο σπάνιο έ-
 πιλο. Άλλά σου δέν ένδιαφέρεσαι για τέτοια
 πράματα, όπως έγω...

Κι' άδιαφραχτώντας για την παρουσία του μη-
 στήρας της, ή «Αννα πήρε ένα βιβλίο κι' άρχισε
 να διαβάζη.

«Όλη σχεδόν τή νύχτα αυτή, ό Ροζέ την πέ-
 ρασε άφροντίζη, μέσα στην κίμαρά του, ιουστής
 στο πάλιο, κομφο γραφείο.

— Κοιμήνο, φράσι, πάλιο έπιλο! Έλεγε, «Ησθα έγω, ένας ζένας,
 και σέ πήρα από ένα σπίτι, όπου σέ λάτρευαν και σέ γύλαγαν σαν
 άπογενετικό κειμήλιο! Ποιός ζέσει πόσα μυστικά δέν ζεγες φιλιάζει
 μέσα στα μικρά σου σιντάρια!... Ποιός ζέσει πόσα τρεμύνανα γε-
 ράκια δέν δάχων έρηπισθενί σε όσα κομψήματα, χρηματα, λουλούδια
 μαγαμένα!... Ποιά είνε λοιπόν αυτή ή μυστική δύναμις που μ' έκανε
 να πώ φρέματα στην άρραβωνιαστικιά μου και να σέ κρατήσω έδω
 στό σπίτι μου; Πολύτιμο, πάλιο έπιλο, γιατί να πίν μοσοφ να ξε-
 γάζω τα όφρατα εκείνα μάτια που έγινα αίτια να διαζώσουν, όταν
 πήγα και σέ πήρα; Τά όφρατα, γινά εκείνα ματάκια που κινδυνεύουν
 να κλείσουν για πάντα, γιατί λείπουν λίγα χρηματα!...»

Κι' ό Ροζέ, λέγοντας αυτά τή λόγια, χάζιδε τή άκριβή και σπάνιο
 γραφείο, σαν να ήταν και έμωφο, άνογοξέινε τή σιντάρια του σαν
 να είχε τή προαίσημα, ότι και κρυβόταν εκεί μέσα...

Και να, πού στο βιάθος ενός σιαταρού, στην άση-άση άνακά-
 λυψε Ξαφια ένα μικρό ελατήριο. Μόλις τή πίεσε, άνοιξε μια μικρή
 και στενή κρύατη και μέσα από αυτή πετάχτηκε ένας κωτινιόμενος
 φάκελλος. Ήταν ένας φάκελλος χαλός, μ' ένα οικόσημο έπάνω, χρυ-
 σωμένο. «Ως φαίνεται τον είχαν ξεχάσει εκεί μέσα από πολλά χρόνια
 και είχε έδω κι' έζει μικρός κηλίδες, σαν κηλίδες σακουιάς, όπως έ-
 χουν τή πολύ παλιά χαρτιά. Δέν ήταν κλειστός ό φάκελλος αυτός κι'
 ό Ροζέ τόν άνοιξε. Μα δέν είχε τίποτε άποτίως μέσα. Ο Ροζέ έ-
 μεινε για πολλή ώρα σιωπηλός, με τόν φάκελλο στα χέρια. Ύστερα
 σναβόθηκε, πήρε από ένα μικρό χρηματοκιβώτιο είκοσι χιλιόγραμια
 —διάλεξε τή πιο παλιά— τή έβαλε μέσα στο φάκελλο, τόν έκλεισε

είνε ό κύριος που πήρε χδές τή γραφειάκι.

— Τι να θέλη άραγε; ελε ή κυρία και μπήκε στο σαλόνη, όπου
 περιμένα ό Ροζέ.

— Κυρία μου, της ελε εκείνος, μόλις την είδε, βρήκα αυτόν τόν
 φάκελλο μέσα στο γραφειάκι. Δέν ξέρω τί περιέχει... Άλλά ήταν
 χροές μου να σάς τόν φέρω.

— Περιεργο! φηθόρισε ή κυρία. Η κόρη μου μου ελε ότι κούταζε
 καλά τή σιντάρια, πριν σάς δώσωμε τή γραφείο.

— Ναί, κυρία, αλλά δέν ήθελε ίσως ότι ίπτηγε μια μικρή
 κρύατη μέσα στο ένα σιντάρι. Την άνεκάλυφα κατά τύχη... Ο φά-
 κελλος αυτός ήταν έκει μέσα.

— Ναί, έχετε δικιο, ελε ένας φάκελλος με τή οικόσημα της γα-
 γιάς μου, ελε ή μητέρα της Νίνας, άνογοξέινε τον με σιντάρι. Έ-
 ξαφια μια κωπη χαράς της ξέφυγε :

— «Ω, Θεέ μου! Χρημάτα. Πέντε, δέκα, δεκαπέντε, είκοσι χιλιό-
 γραμια!... Τι θαύμα!...»

— Φαίνεται, κυρία, ελε ό Ροζέ, ότι ή γιαγιά σας έκρυβε στο φα-
 κελλο αυτό τις οικονομίες της.

— «Ω, κύριε! Πώς να σάς εύχαριστήσω για την καλοσύνη σας;
 φρόναζε ή μητέρα της Νίνας. Ένας άλλος στη θέα σας, θά τόν έ-
 νοιγε ίσως αυτόν τόν φάκελλο και θά κωτοίσε τα χρηματα... Δέν
 φαντάζεσθε, κύριε, τί καλό μάς κινετέ! Σωζέτε τή παιδί μου!...»

— Και τώρα, κυρία, ελε ό Ροζέ, άφού δέν έχετε πια άνάγκη
 χρημάτων έπιτρέψατέ μου να σάς έπιστρέφω τή
 γραφείο...

Αυτή τή στιγμή μπήκε μέσα στο σαλόνη ή
 Νίνα.

— Κούταζε κορη μου, της ελε ή μητέρα της,
 τή βήρα ό κύριος μέσα σε μια άγνοια σου εμάς
 κρύατη του γραφείου μου. Ένα φάκελλο της γα-
 γιάς μου με χρηματα! Έχει δέ άκόμη την κολο-
 σινη ό κύριος να μάς έπιστρέφη τή γραφείο.

— Άλλά, ελε η Νίνα, ένω τή χείλη της έ-
 τρειαν, δέν θά ήταν ίσως εύγενές εκ μέρους μου
 να πάρω πίσω τή έπιλο αυτό που άφρασε τόσο
 στον κύριο. Συγγνώμης προσήλωσε έπάνω στον
 Ροζέ τα όφρατα της ματια.

— Σας παρακαλώ, της ελε ό Ροζέ, ένω ή
 καρδιά του χτυπούσε όπως ποτέ, δεχθήτε πίσω τή
 γραφειάκι σας. Άλλωτε, ελε κάτι στο αυτο-
 κινήτο μου. Τώρα μαζί μου...

Η μητέρα της Νίνας, δη χαρά και συγχώρη-
 σις τότε τού έπίστρεψε τή τρία χιλιόγραμια που της
 είχε δώσει την προηγουμένη γιά τή γραφείο, και
 τόν ρώτησε.

— Πώς λέγεσθε, κύριε; Ήθελα να ξέρω τή ό-
 νομα τού εφεργέτου μας.

Ο Ροζέ της έδωσε την κάρτα του, εύχθησε
 περισυτά στην Νίνα, πούχε πέσει συγχωρημένη
 στο χέρι της κυρίας κι' έφυγε. Σε λίγη ώρα
 χτυπούσε τή κινδύνη του μεγάρου, όπου έμεινε ή άρραβωνιαστικιά του,
 ένω φηθόρισε σιγά—σιγά :

— Νίνα!... Τι γλυκό όνομα!...

Η «Αννα τόν δέχτηκε πολύ ψυχρά. Τού φρόθηκε με τόση ψυχρό-
 τητα, όποτε δέν τού ήταν και δυνατόν να μείνη περισσότερο μαζί της.
 Την χαρότης και βγήκε από τή μέγαρο της, άποσασμύμενος να δια-
 λύση τόν άρραβωνιο του μαζί της.

— Είμαι ελεύθερος!... Ελεύθερος!... Έλεγε ό Ροζέ, άνασάνων-
 τας με άνακαίφισι, ένω προσχωρούσε στο δρόμο.

Έπί δύο μίνες τώρα, ό Ροζέ τριγυρνάει έδω και εκεί, μέσα στο
 Παρισί. Τίποτε δέν τόν εύχαριστεί, καμιά διασκέδασι, ούτε οι χρο-
 οί, ούτε τή θέατρα, που τόν τραβούσαν τόσο άλλοτε.

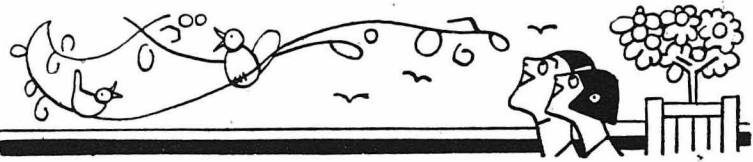
Ότε άκόμη στην άνάγκη μου εί να προσλήψη τή σέψη του.
 Περιπατάει όλοια έδω κι' εκεί και τή βράδυ γυρνάει κορμισμένος
 στο σπίτι του, όπου μέσα στο ήμφορ του δωματίου του σναβόξέινε
 δη τή νύχτα σχεδόν τή γλωμή κόρη που λέγετα Νίνα... Ά! τή μάτια
 της πώς τόν παρακαλοθύθηκε παντού!... Άραγε πώς να ήταν τότε;
 Ήταν καλύτερα; Η μπήσε είχε χειροτερεύει; Πόσες φορές τω-
 άηγμένος από μια άκατανίκητη δύναμη, δέν λέρασε από τή σπιτι της!...
 Μα τή παράθηρα του τρίτου πατώματος ήσαν κλειστά. Κι' όπως είχε
 μάθει από τόν θυρωρό, ή Νίνα κι' ή μητέρα της είχαν φρονη για τή
 Ναντόν.

Ένα πρωί τέλος, ό Ροζέ δέν βάσταζε πια κι' έφυγε για τή Μαν-
 τόν. Μόλις μετά δύο
 μέρες έφτασεν εκεί,
 συνάντησε στην με-
 γάλη λεωφόρο τού Φέλιξ - Φλώ, τή Νί-
 να με τή μητέρα της.
 — Κύριε Νταρφέ-
 γι, τού φρόναζε ή μη-
 τέρα της Νίνας, δέν
 μάς άναγοροξέτε;

Είχε πέσει συγχωρημένη σε μια πολ-
 τρώνα...

Την άλλη μέρα,
 πρωί-πρωί, ό Ροζέ πή-
 γε πάλι στο τρίτο πά-
 τωμα της όδοι Μαρίας
 Μπέρτας.
 —Κυρία, φρόναζε ή
 Μάρθα μόλις τόν είδε.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΩΝ ΑΤΟΙΩΔΩΝ

ΣΙΛΟΥΕΤΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

E. X.

Ψυχογνομία πού προσελκύει τὸ ἐνδιαφέρον, μελαγχολιή, ἐκφραστική, μάτια ἐπιγρασιακά, Μιλεί μὲ γλυκύτητα. Εἶνε πάντοτε γελαστή καὶ αὐτὸ συντελεῖ εἰς τὸ ν' ἀρέσῃ περισσότερο. Σπανιωτάτη περιήτοιαι μὲ μαφίς, εἶνε συγχρόνως καὶ περιζήτητη συνομιλήτρια. Τὴν διακρίνει ἐξαιρετικὰ ἐπιμελημένον καὶ κομικτικὸν ντυσμο, λεπτομέρεια πού συντελεῖ εἰς τὸ ν' ἀναδεικνύεται ἔτι περισσότερο αἱ ἐξαιρετικὰ «οἶα» καὶ μεδέρναι τὸν αἰετῆς τῆς. Παραφερῖται σὲ μὰ γραφικὴ ἑσπαιὶ τῆς Σαλαίας καὶ συγχρόναι φιλοξενεῖ ἐκλεκτοὺς καὶ γνωστοὺς κομικκοὺς κίκλους.

H MONTAIN

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Δεξίωση προχθές εἰς τὴν ἐν Ἑκάθῃ θαυμασιῶν ἑσπαιὶν τοῦ κ. καὶ τῆς κ. Ἑται. Χαριλάου.

— Ἡ οἰκοδέσποινα, χαριτωμένη, ἐδέχεται τοὺς κεκλημένους τῆς μὲ τὴν γλυκύτητα πού τὴν διακρίνει, βοηθημένη ὑπὸ τῆς ἀνεψιάς τῆς, δνόδος Τσογιάτζι.

— Πολλὰ τραπέζια μοιτῆς, εἰς τὰ ὅποια διακρίνοναι τὰς κυρίας Ἑσμή Μεταξά, Κανελλοπούλου, Φιφὴ Μεταξά, Κ. Δημαρῆ, Δ. Μιταράκη, Παλαιολόγου, Γ. Μακκά, Δ. Βασιλείδου, Βοσπό, Ἀραβαντινῶν, Ἀλ. Μεγάλωχίτης, τὰς δνόδας Εὐκλείδου, Π. Κακῆ καὶ τῶν κ. κ. Ἀραβαντινῶν, Ἀγαπαρῶν, Δημαρῶν, Γ. Μακκά.

— Ὠρασιτὰ ἐμφάνισις, πού τὴν διακρίνει ἐξαιρετικὴ «ντιστεν-ξίον», ἡ κ. Φιλιππος.

— Τὴν παρελθόναν Δευτέραν δεξίωσις παρὰ τῷ Ἐπιτετραμμένῳ τῆς Ἑταίας κ. Μπερτόλδι πρὸς τιμὴν τῶν Ἑταῶν ἀερόπλοον εἰς τὸ «Ἀεροπλ. Πάλας». Διάκοσμος ὠρασιτῶν μὲ σημείας Ἑλληνικὰς καὶ Ἑταϊκὰς.

— Παρευρέθησαν ἡ κ. Α. Μιχαλακοπούλου μὲ μαύρη τὸν αἰετῆ καὶ μπροσὲ ὠραία σορτί, κ. καὶ κ. Σοφομένη μὲ μαύρο ταφῆ, Ἐ-λουφῶς Ἀερασιτῆς κ. καὶ κ. Ζάννα ὄσση τὸν αἰετῆ. Πλοίαρχος κ. Βουίγαρης, κ. καὶ κ. Κ. Ἀλεξάνδρη κομικὸν σινελον ἑμφορῆ.

— Αἰὼν ἐπιτυχῆς ἐμφύψωσις τῆς τελευταίας μόδας ἡ κ. Ἑσμή Μεν. Μεταξά μὲ τοιάνη μαύρη τὸν αἰετῆ καὶ πράσινη βελονδένα βέστα.

— Ἐπίσης παρευρέθησαν ἡ κ. Ράλλη, δις Ε. Γουάση μὲ κίτρινα, δις Ντὲ Πονσὸν μὲ μωβ, δις Ἰσὲν Μακκά ἕνα χαριτωμένον σᾶξ μὲ

— Κίρια μου, ἀπάντησε ὁ Ροζέ, ὑποκλιόμενος μὲ συγχίνηση, δὲ: σᾶς ἔξασα ποτὲ. Ἀλλὰ ἡ δεσποινὴς κόρη σας ἄλλαξε τόσο, ὥστε ἄγῳ ἔλλειψε νὰ μὴ τὴν γνωρίσω.

Ἡ Νίνα πού ἦταν ἐντέλως καλὰ τώρα, οὐδὴν καὶ ζοηρῆ, τὸν ζύ-ταξε χαμογελώντας. Τὰ μάτια τῆς ἔλαμπαν, δὲν ἦσαν περὶ μελαγχολικά, τὰ χεῖλη τῆς ἔμοιαζαν σὺν τὰ κεράσια.

— Χάρης σὴν εὐνοειδισμῶ καὶ τὴν τιμωτήτᾳ σας, κύριε Ντα-φείγ, εἶπε ἡ μητέρα τῆς Νίνας, ἡ κόρη μου εἶνε τώρα ἐντέλως καλὰ.

Τὸ ὠραῖο πρόσωπο τῆς Νίνας ἔγινε κατατόρφο. Ἐχαμήλωσε τὰ μάτια τῆς σὺν τὸ μὴν μποροῦσε ν' ἀντίξῃ στὸ φλογερὸ βλέμμα, μὲ τὸ ὅποιο τὴν περιέβαλλε ὁ Ροζέ.

Ἐπειτα ἀπὸ μὰ βδομάδα, ὁ Ροζέ καὶ ἡ Νίνα ἀραβωνιάστησαν. Μετὰ τρεῖς βδομάδας παντρεύτησαν.

Κι' ὅταν ὕστερα ἀπὸ δύο μῆνες ξαναγύρισαν στὸ μέγαρό τους, στὸ Παρίσι, ἔφραξαν μὲ λαχτῆρα νὰ ξαναἰδοῦν, σὺν ἕνα πολὺ ἀγαπη-τὸ τους πρόσωπο πού εἶχαν ἐπιθυμῶν τόσον καιρὸ, τὸ μικρὸ γρα-φειά.

— Γιὰ φραντσὸν, ἀγαπημένε μου!..., εἶπε ἡ Νίνα στὸ Ροζέ. Ἐν ἡ προμῆμῃ μου δὲν ἦταν τόσο οἰ-κονόμος καὶ δὲν ἔκρινε ἕκείνα τὰ κομικτα, ἐδὼ μέσα, κι' ἂν ἐδὼ δὲν ἦσαν τόσο τιμὸς, δὲν ἦ-ταν μὰς τὰ ἐμπορεύνης, ὥστε νὰ ξαναβλεπόμεστε ποτὲ πειά... Για-τί ἦταν περὶ δὴν σὺν αὐτὸ τὸ γραφειά καὶ μποροῦσε, ἂν ἡ-θέλες, νὰ κομικτῆς ὅτι περ-εἶχε.

Ἡ Ροζέ χαμογέλασε.

— Βέβαια, ἔτσι εἶνε, εἶπε καὶ πῆρε τὴ Νίνα σὴν ἀγκαλιά του.

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

ΕΒΔΟΜΑΘΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΗ ΕΠΙΔΕΡΞΙΣ
ΔΙΕΥΘΥΝΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΟΜΑΔΟΣ ΛΓΓΩΝ
ΓΡΑΦΕΙΑ : ΟΔΟΣ ΛΕΚΑ 7 (Τηλέφ. 52-03)
ΦΟΡΤΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

Ἐσωτερικὸ δι' ἔν ἑτος Δρχ. 150 ἢ Ἐσωτερικὸ δι' ἑσπαιὶν Ἄλφ. Ἀγγλίας Μία
Ἐξῆμος 80 ἢ Ἀμερικῆς δολάρια 6
καὶ δι' ἄλλην τὴν Ἀφρικὴν καὶ Βελγικὸν Κογκὸ ἑσπαιὶν συνδρομὴ Σελίνια 30.
Αἱ ἐπιστολαὶ καὶ τὰ χρηματικὰ ἐμβάσματα δέον ν' ἀπευθύνονται πρὸς τὸν
Ἰδιοκτῆτην τοῦ «Μπουκέτου» κ. ΚΩΝΣΤ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΥ.

Τιμὴ ἐκάστου φύλλου Δρχ. 3.
ΓΕΝΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΩΞΟΝΤΕΣ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» :
Ἐν Ἀμερικῇ Mr D. Stroumbos 261 w. 85th Str New York
U. S. A., ἐν Αἰγύπτῳ - Σουβὰν ὁ κ. Χριστόδουλος Σαράφης, 12
Cheikh Soliman Pacha, Alexandria, καὶ ἐν Βελγικῷ Κογκὸ ὁ κ.
Γεώργ. Ἀντωνιάδης B. P. 445 Elisabethville Congo - Belge.
ΓΕΝΙΚΟΙ ΠΡΑΚΤΟΡΕΣ ἘΝ ΑΜΕΡΙΚῃ διὰ τὴν κατὰ ὄλλων πόλση
τοῦ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» : NEW YORK NEWS AGENCY, General
P. O. Box 497, NEW YORK, CITY, ὅπου δέον ν' ἀπευθύνονται
οἱ ἐνδιαφερόμενοι.

Ζηλοφωμὴν τοιαύτᾳ καὶ βελονδινῆ βέστα μὲ χρώμα ὀδόν, δις
ἄμας Φαντζῆ γλυκατῆ μὲ μιλῆ—πᾶς τὸν αἰετῆ, δεξ Φωστηρο-
πούλου κομικτῶν.

— Ἐλεγκάντην ἐμφάνισις ἡ κ. Ἄλ. Ράλλη μὲ κίτρινη ἑμφορῆ
τὸν αἰετῆ καὶ βελονδινῆ μετῆ κοστίς, γωνιασμένη μὲ γούνα πολ-
τιμῆ.

— Ἐκ τοῦ Διπλωματικὸ Ὑπόμεινον ἦσαν Πρεσβευτῆς Ἀλβανίας
καὶ ἡ κ. Αὐλάνη, Πρεσβευτῆς Αἰγύπτου Καμὴ Μπέης, Πρεσβευτῆς
Τουρκίας καὶ ἡ κ. Ἐδὴ Μπέη, Πρεσβευτῆς Βουλγαρίας κ. Κιουβί-
νοφ, Πρεσβευτῆς Ἀστροίας κ. Γκιονίτερ, Ἐπιτετραμμένους Ρουμανί-
ας κ. Δημητρώσο.

— Ἐπίσης παρευρέθησαν ὁ κ. Μπερτόλδι, ὁ κ. Τσερεζῆλι, Μαγ-
κίσιος καὶ Μακροσίω Ντσιμῆτι, ὁ κ. Ντὲ Σάντο, κ. καὶ κ. Κολίωτο
χρωμαστικὴν φροσγνομία μὲ ὄσση τὸν αἰετῆ.

— Τὴν παρελθόναν Πέμπτην ἐξαιρετικὰ εὐχάριστο ἀπόγευμα πα-
ρῆ τῆ κ. καὶ τῆς κ. Ν. Νικολαΐδῃ τὴν Κηφισοπιτῆ ἑσπαιὶν τῶν.

— Θαῖμα ἰδέσθαι ἡ Λένα Νικολαΐδῃ, ἄρτι ἀμυβήσια ἐκ Παρισί-
ων, μὲ Μαγνιὰ μὲ χρώμα μπλε—τὸ χρώμα τῆς μόδας πού
λέγεται «Πατος νουῖ μπῆς» πού σχηματίζῃ διπλὴ τὸν αἰετῆ.

— Ἐκ τῶν παρευρέθητων πλέον «οἶα» ἦσαν δις Μεσοφῆ μὲ
βελονδινῆ μιλῆ, κ. Μακκά ἄσπρο περὶ, δις Ἄλμα Γ. Ἰωαννίδη ἐκ
Τεργέστης μὲ θαυμασιὸ φέρεμα κορὲ μαροζαῖν κόκκινο, δις Μικέττα
Ζαφειροπούλου νοστιμωτάτη μὲ ζωρῆ ἑμφορῆ καὶ μπρῆ ἀπὸ βελ-
ονδινῆ σὲ δύο τόνους, τὸ ἔξαισι καὶ ἐντέλως Παρισιανὸν σινελον
συντελεζόμενον ἀπὸ μαρὴ καὶ ἀπὸ γούνα.

— Ἡ ὄσσητα σ' ἕνα κόσση τὸ μαγετικὸ κίτρινον ἔπαιξε ὀλο
τὰ πλέον περιζήτητᾳ βάλς καὶ ὄσ.

— Μία ἀπορῆ ἀξία θαυμασῶ ἦτο ἡ βάλς ἔξαντῶς πού ἔχο-
ρεσε ἡ δις Μικέττα Ζαφειροπούλου μὲ τὸν κ. Λένο Δ. Σκαναῶ.

— Ἰσοδύναμον χροστικῆς δευτότητος «Πάτρερο».

— Αἰθερα ἐμφάνισις ἡ δις Ταμπακοπούλου μὲ ἑμφορῆ κίτρινη καὶ
βιολῆ λουλουδία καὶ ἡ δις Ἀλίκη Γ. Ζαφειροπούλου μὲ ζωρῆτῆ βῆ-
λαῖα, καὶ βέστα βελονδινῆ ἰσπῆ. H MONTAIN

Η ΕΙΚΟΝ ΤΟΥ ΕΣΦΥΛΛΟΥ ΜΑΣ

Ἡ εἰκὼν τοῦ σημερινοῦ ἔξοφύλλου μας εἶνε ἔργον τοῦ ζωγράφου Καστελᾶν καὶ φέρει τὸν τίτλον «Ὁ Θερισμὸς».

ΕΚΛΟΘΕΙΣ

Ἐπὶ τοῦ κ. Μίνου Ζάτου ἐξεδῆθη ποιητικὴ συλλογὴ ὑπὸ τὸν τί-
τλον «Ἀφιέρωμα», ἡ ὅποια πωλεῖται εἰς τὰ κυριώτερα βιβλιοπωλεία.

ΚΙΝΗΣΙΣ

Ἡ γνωστὸς ἑμφορῆ Γυναικίσιον πύλον τῆς πρωτεύουσῆς κ. Γ.
Σινάτης ἐπανεκάμψε κατ' αὐτὰς ἐκ τοῦ ταξιδίου του εἰς Παρισίους,
κομικὰς πλουσίαν συλλογὴν μοντέλων.

ΕΚΔΕΚΤΟΙ ΓΑΜΟΙ

Ἡ κ. Ματθαῖος Δαπόλας καὶ ἡ δις Εὐφροῆ Χαριτάτου ἐτέλεσαν
τοὺς γάμους τῶν. Τοὺς ἐχομίκα ἐγκαρδιῶς καθε εὐτυχία.

M. Π.

ΣΤΟ ΦΥΛΛΟ ΤΗΣ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»

ΤΗΣ ΠΡΟΣΕΧΟΥΣ ΠΕΜΠΤΗΣ

Ἀρχίζει τὸ νέο ἱεπτικὸ ἐρωτικὸ ἀνάγνωμα

«**Η ΩΡΑΙΑ ΑΡΤΕΜΙΣ ΝΤΕ ΜΟΝΣΟΡΩ**»

Ἐπίσης σὴν «Οἰκογένεια»

«**Η ΚΑΤΑΣΚΟΠΕΙΑ ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΠΟΛΕΜΩ**»

Σελίδες ἀποκαλυπτικῆς, φρίκης καὶ τρόμου.

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σὲ ἀπολύ-
τως ἱκανοποιητικὰ τιμὰς πα-
λαιὰ διάφορα βιβλία, παντὸς εἴ-
δους καὶ πάσης γλώσσης, κα-
θὼς καὶ δολιχῆρες βιβλιοθήκης.
Γράψατε : «Μπουκέτο», Λέκα 7,
Ἀθήνας.